

Roman Brat

Zlo nemá na kouzlo



Historky o slušnácích a podrazácích

Zlo nemá na kouzlo

Historky o slušných a podrazácích

Roman Brat



CPress
Brno
2015

Zlo nemá na kouzlo

Historiky o slušňácích a podrazácích

Roman Brat

Ilustrace a obálka: Mišo Uhrín

Překlad: Ivona Březinová

Odpovědný redaktor: Tomáš Krejčířík

Technický redaktor: Radek Střecha

Translation © Ivona Březinová, 2015

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0721-8

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 19 214.

© Albatros Media a. s., 2015. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání


ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

1. Historka o mém prvním kouzlu	5
2. Historka o exotickém ovoci	12
3. Historka o dlouhém nose	20
4. Historka o mých stařečcích	27
5. Historka o mobilu	33
6. Historka o nevydařené sázce	39
7. Historka o nečekané žárlivosti	45
8. Historka o splněním snu	53
9. Historka o ročníkové práci	59
10. Historka o ranním splínu a ještě větším podrazu	66
11. Historka o tajemném pokoji	73
12. Historka o tajemném pokoji II	80
13. Historka o machrovi Fífovi	87
14. Historka o šerifově nabídce	94
15. Historka o poražené borovičce	100
16. Historka o zašpiněné kartě	107
17. Historka o fotografii	114
18. Historka o básničce	120
19. Historka o špionce	126
20. Historka o akci Mata Hari	134

Epilog	140
--------	-----

I.

Historika o mém prvním kouzlu

Kdo ví, proč si člověk tak dobře pamatuje věci, které zažil nebo zkusil poprvé... Připouštím, že to bude mít něco společného se zvědavostí, s očekáváním, možná i se strachem. Vzpomínám si, jak jsem poprvé dala klukovi pusu. Byla jsem prvňák a dost dobře nechápu, kde se ve mně vzal ten zvláštní pocit, že to musím udělat. Naši si doma dávají polibky celkem běžně. Když ráno vstávají, když odcházejí z domu... Určitě se mají rádi. Nevím, jestli jsem se tehdy zamilovala. Prostě jsem cítila, že ten kluk je milý a hodný. Dokonce i jména jsme měli stejná, teda skoro. On byl Martin a já Martina. A oběma nám říkali Marťo. Marťa měl šikmé oči. Moc se mi líbily, protože byly úplně jiné než oči ostatních kluků. Připomínaly mi knoflíkové dírky na mém kabátě. Marťa byl totiž Číňan. Narodil se už u nás, jeho rodiče přišli na Slovensko pracovat a usadili se tady. Celé Marťovo jméno bylo Martin Jang C'ai. Měl takové zvláštní příjmení, i paní učitelka si ho neustále pletla, proto mu jednoho dne začala říkat Jankaj. A do tohohle Martina jsem se asi zabouchla. Už tehdy v první třídě jsem toužila dát mu to najevo stejně, jak to můj táta dává najevo mamce. Jenže když dva dělají totéž, není to totéž. I jako malé holce mi bylo jasné, že políbit cizího kluka není jen tak. Táta a mamka jsou manželé, a my s Marťou jen spolužáci. Několik týdnů jsem si lámala hlavu, jak na to, abych s ním mohla jen tak mluvit a neriskovat, že se nám ve třídě budou posmívat. Na to jsem musela dát velký pozor. Posměšky by Marťu vylekaly a mě ponížily. Ale pak jsem si vzpomněla, jak můj táta vždycky říkal, z každé šlamastyky tě, děvče moje, dostane kouzlo. Měla jsem upřímnou radost, že mi právě tohle přišlo na mysl, protože už v první třídě jsem spoustu všelijakých kouzel ovládala. Vždyť poprvé jsem se před lidmi předvedla jako kouzelnice ještě ve školce. Ale o tom později.

Nápad očarovat mého šikmookého Marťu kouzlem se mi zdál skvělý. Jenže čím déle jsem o tom přemýšlela, tím větší mě trápily pochybnosti. Které z kouzel by se mu mohlo líbit? Nejdřív mě napadlo, že zkusím něco čínského, něco, čím mu dám najevo, že si vážím země, z které pocházejí jeho rodiče. Tuhle myšlenku jsem ale musela zavrhnout, protože nic čínského jsem nevymyslela. Ještě tak polykání ohně, tenhle trik Číňané určitě znají. Problém byl v tom, že polykat oheň se mi zrovna moc nechtělo, a bez tréninku by to ani nešlo. Uměla jsem spolknout leda žízalu, jenže z toho se lidem většinou zvedne žaludek, tak jsem to radši neriskovala. Vzpomínám si, že jsem to jednou předvedla ve školce, když jsme si na zahradě s děvčaty hrály na princezny. Obě spolužačky, kterým jsem to ukázala, se pozvracely. A když bylo po všem, utíkaly na mě žalovat. Byla jsem zklamaná a samým rozčarováním a ponížením mi v hlavě bubnovalo, že jsou hloupé, hloupé, hloupé. Nejenže moje nové kouzlo neocenily, ale ještě jsem kvůli nim měla nepříjemnosti, protože paní ředitelka zavolala mamku do školy a stěžovala si, co to prý vyvádím. Mamka se tehdy jen usmála a celou věc uzavřela slovy: „Ale paní ředitelko, kdo ví, co ty dvě viděly. Trik se žízalou spočívá v tom, že se ve skutečnosti nevloží do úst, ale nenápadně se vhodí za výstřih. Je to obyčejné kouzlo...“ Ředitelka se při pomýšlení, že by si měla hodit do výstřihu žízalu, otrásla odporem a s podivným výrazem pohlédla na mamku: „V pořádku, paní Čáková, nebudeme to dál rozmazávat. Jen vás prosím, aby už Marťa nic podobného nedělala. Jistě chápete, že některá kouzla nejsou pro malé děti vhodná.“

Mamka přikývla a tím byla celá nepříjemnost vyřešená. Jasně že mi doma domlouvala, vyčítala mi, že prý jsem se zbláznila, když jsem polykala žízalu před očima takových citlivek. Prý se kromě kouzel musím naučit i kdy které použít, protože i to je v životě moc důležité.

Nakonec jsem se rozhodla, že zkusím kouzlo s magickou číší a míčkem. Tím nemůžu nic zkazit. Kouzlo je snadné a nikdo ho nezná. Ani nejpozornější diváci neumějí pochopit, jak nechám míček zmizet a vzápětí ho zase dokážu přičarovat. Bylo rozhodnuto.



Druhý den o velké přestávce jsem Martu oslovila. Procházeli jsme se po chodbě a on zrovna jedl rohlík. Když jsem k němu přistoupila, nedůvěřivě na mě pohlédl. Možná si chudák myslel, že si chci ukousnout z jeho svačiny.

„Znám bezva kouzlo,“ řekla jsem potichu, protože jsem netoužila vzbuzovat žádnou pozornost. „Chceš ho vidět?“

„Jasně,“ zahuhlal nečekaně rychle plnou pusou, jako by se celou předcházející hodinu těšil právě na tohle. „Mám rád kouzla,“ dodal a usmál se na mě.

Popošli jsme k oknu, z kapsy jsem vytáhla magickou číši a položila jsem ji na parapet.

„Podívej, uvnitř je bílý míček, vidíš ho?“ nadzvedla jsem poklop.

Marta přikývl a hleděl na mě plný očekávání. Bez hnutí jsme stáli proti sobě. Ještě nikdy jsem neměla možnost tak dlouho pozorovat ty jeho úzké knoflíkové dírky. Vypadaly jako čárky, chvílemi se mi zdálo, že mu vůbec nejsou vidět zorničky. Když jsem se k ničemu neměla, protože jsem na něj

celou dobu jen zírala, štěrby se najednou zvětšily a daly mi najevo, že touží vidět kouzlo.

„A teď ten míček nechám pomoci kouzelné formule zmizet, sleduj.“

Ať už se mi to líbilo, nebo ne, utvořil se kolem nás chumel dětí. Všichni čekali, co se bude dít. Řekla jsem naučenou formulku *čáry-máry fuk!* Nato jsem zvedla víko číše a ta byla prázdná. Martovi se rozjasnila tvář a rozesmál se, jako bych ho polechtala.

„Jak jsi to udělala? To bylo super!“

„A teď se díky kouzelné formulce míček v číši zase objeví. Čáry-máry fuk!“

Nadzvedla jsem víko číše, v které se znovu zabělal ztracený předmět. V tu ránu se Marťa rozchichotal ještě víc. A potom, ani nevím jak, se ke mně naklonil a lípnul mi na tvář velkou pusou.

„Ty jsi ale šikovná kouzelnice, Marťo. Ukážeš mi něco i příště?“

Už tehdy v první třídě jsem si uvědomila, že mi táta dal do rukou něco opravdu výjimečného. Něco, co mi poskytuje nečekané možnosti. Do duše mi pronikla úžasná síla a odhodlání. Pohladila jsem Marťu po hlavě – měl tak tuhé vlasy, napadlo mě, že jsou jako štětiny na kartáči, kterým občas drhnu podlahu – a vrátila jsem mu pusou na... nos. Původně jsem ji zamýšlela taky na tvář, jenže když jsem se k němu naklonila, trochu jsem ztratila rovnováhu a přistála jsem rovnou na jeho nose. Všichni kolem nás hned začali ječet, řehtat se a výskat, zkrátka, měli legraci z toho, že jsem Marťu políbila.

„Halali, halali, milenci se líbali!“ posmívali se nám.

Naštěstí zazvonilo a učitelky nás nahnaly do tříd.

Tatka říkává, že každá senzace trvá tři dny. Je to pravda, protože pokud ty dvě pusy vůbec nějakou senzaci znamenaly, tak trvala ještě méně než tři dny. Vlastně sotva do konce vyučování, potom se na ně zapomnělo.

Ještě se vrátím ke svému prvnímu kouzlu, které jsem předvedla ve školce. Bylo to na vánoční besídce. Učitelky s námi nacvičily básničky, písničky a tance, asi aby se rodiče mohli potěšit tím, jaké mají šikovné děti.

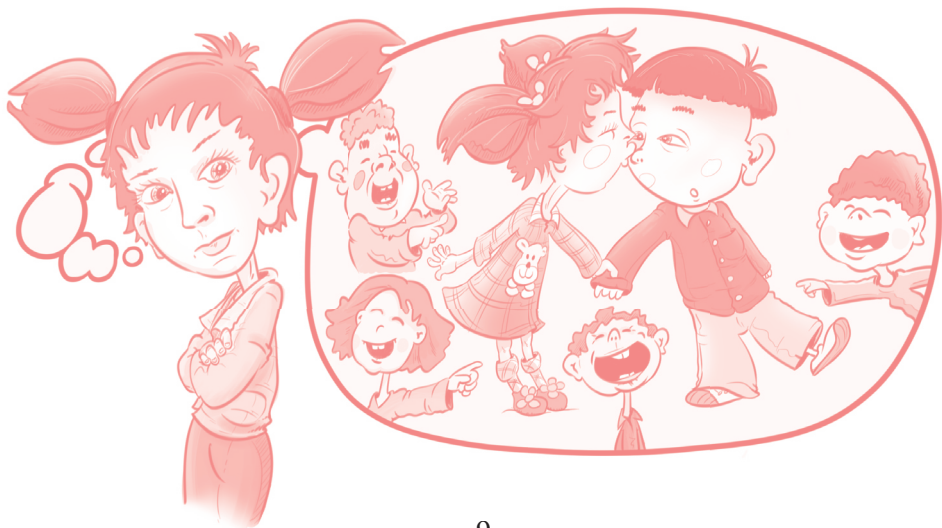
Já jsem však prohlásila, že tancovat ani zpívat nebudu, že mám vlastní program a chci všechny překvapit. Po zkušenosti s žízalou učitelky odmítavě vrtěly hlavami, že v žádném případě, prý předvedeme jen to, co jsme si připravili. Ale když jsem jim vysvětlila, že nebudu nic polykat ani nic podobného, nakonec souhlasily. S odstupem času mi dochází, že se stejně bály, abych nevyrukovala s nějakým nevhodným překvapením a neztrapnila tak sebe a hlavně školku.

Pro jistotu bylo moje vystoupení zařazeno úplně na konec. Když všichni dotancovali, dorecitovali a dozpívali, vystoupila jsem před rodiče a učitelky a takhle jsem k nim promluvila:

„Vážené dámy a vážení pánové. Jsem kouzelnice Marta a předvedu vám jedno výjimečné kouzlo.“

V klubovně školky, kde se vánoční besídka konala, to zašumělo. Rodiče byli, stejně jako předtím učitelky, viditelně zaskočení. Postava malého kouzelníka, navíc ve školce, byla něčím nevídaným. Nemluvě o tom, že tím malým kouzelníkem nebyl chlapec, ale děvče.

„Bože, ta je roztomilá... Držíme ti palce, malá kouzelnice... Tak se do toho pusť...“ povzbuzovali mě rodiče a s napětím čekali, co se bude dít.



„Vážené dámy a vážení pánové,“ brebentila jsem nacvičené věty, „teď vám předvedu mimořádně náročné kouzlo, jaké jste ještě neviděli, dokonce jste o něm ani neslyšeli. Toto kouzlo pochází od indiánů kmene Mačigengů,“ podívala jsem se na tátu, jestli to říkám správně a jestli jsem se nespletla, a když táta přikývl, že je všechno v pořádku, pokračovala jsem s ještě větší odvahou. „Prosím paní učitelku Sojkovou, aby zhasla. Stačí mi světlo svíček z vánočního stromečku,“ řekla jsem a ohlédla jsem se na velkou jedličku stojící u zdi.

Sojková zhasla a klubovnou se rozlilo přítmí. Stála jsem za stolem s vánoční kyticí, obojí zakrývalo i část mého těla. Stejně tak bílé prostěradlo, které jsem si přehodila přes ramena. Když nastalo úplné ticho, začala jsem odříkávat magická slova:

Simsalabim, čáry-máry fuk! Pomalu – pomaličku jsem se za stolem a vánoční kyticí začala zvedat. Stoupala jsem do výšky v bílém prostěradle a s roztaženýma rukama, abych lépe udržovala rovnováhu, čímž celé kouzlo vyznívalo ještě působivěji. Vtom kdosi kýchl. Ne jen tak obyčejně, ale jako ten největší orangutan, který když zařve, tak je ho slyšet až v hlavním městě stovky kilometrů od jeho pralesního obydlí. Ten zvuk mě vylekal, až jsem sebou trhla. K mé obrovské smůle jsem ztratila rovnováhu. Rychle jsem zamávala rukama, abych ji znovu získala. Jenže jsem to asi udělala dost nešikovně, protože nejen že jsem se přestala vznášet, ale navíc se do mě opřela jakási neviditelná síla a z výšky asi půl metru jsem dopadla na jedličku s úplně novými červenými a zelenými vánočními koulemi.

Sojková nezaváhala a hned rozsvítila. Jako čtyřletá jsem sice nebyla ani velká, ani těžká, ale na ten stromeček to stačilo. Když jsem na něj dopadla, svalil se pode mnou jako podřatý. Zřetelně jsem zaslechla zvuk rozbíjejících se vánočních ozdob. V poloze žáby ležící na stromečku jsem rychle pootočila hlavu k divákům. Namísto obdivných pohledů a přejících úsměvů učitelek a rodičů jsem na jejich tvářích zpozorovala zděšení a obavy.

Jako první se vzpamatoval můj táta. Přiběhl ke mně, zdvihl mě do náruče, dal mi pusku do střapatých vlasů a zašeptal:

„To nic, andílku, to se stává.“

Všem přítomným popřál pěkný večer, kývl na mamku a se mnou v náruči rychle vypochoďoval ze školky. Ale nenesl mě proto, že by mě litoval nebo že bych se zranila. Měl k tomu jiný důvod. Nechtěl, aby vyšlo najevo, jaký důmyslný vysouvací mechanismus, který jako vyučený soustružník sám vyrobil, mi ukryl v kalhotách. Uznejte sami, byla by věčná škoda, kdyby se kouzlo starých Mačigengů prozradilo jen proto, že někdo během představení kýchl jako největší orangutan na světě.

II.

Historika o exotickém ovoci

Můj táta kdysi patřil k nejlepším kouzelníkům v Československu. Dokud byl mladší a ještě ho netrápila nemocná kolena, jezdil po Česku i po Slovensku, tehdy to byl společný stát, a vystupoval v různých kulturních domech. Zvali ho i do továren a podniků a taky do televize – obzvlášť tu nikdy nezapomene zdůraznit – aby bavil lidi a zpříjemňoval jim život. Tatínek na tyhle chvíle vzpomíná moc rád. Když má dobrou náladu, tak nám s mamkou ukazuje staré fotky, připomíná si veselé příhody a my se jim smějeme. Jenže jak chytí depku, a to se stává čím dál častěji, pije borovičku a nadává, že lidi jsou nevděční, co všechno jen pro ně udělal, a teď na něj všichni kašlou, prý koho dnes zajímá nějaký kouzelník.

Táta ovládal spousty kouzel. Taková, která už lidé znali, protože je předváděli skoro všichni kouzelníci, ale i taková, která si sám vymyslel, a proto byl jediný, kdo s nimi omračoval publikum. Táta byl talent. Říkával, že myšlenku bavit ostatní mu vnukl jeho děda. Stalo se to prý na dědově pohřbu. Taťkovi tehdy bylo dvanáct, a jelikož otce svého táty znal jen málo, protože bydlel na vesnici a taťka za ním skoro nejezdil, pokládal ten pohřeb za něco běžného, jako by o nic nešlo, když z tohoto světa odešel někdo starý.

Taťka stál spolu s ostatními u hrobu a tiše poslouchal, jak se všichni modlí za zesnulého. Zkoumal při tom tváře okolostojících, jejich smutný výraz, rty odříkávající naučená slova. Tehdy se mu v hlavě zrodila otázka, zda existuje způsob, jak rozveselit lidi, kteří jsou smutní, zamračení a bez nálady. Přemýšlel o tom až do konce pohřbu a v určité chvíli si i představoval, jak by se mu to mohlo podařit. Klidně přímo tam. Jeho děda byl známý hasič a i v pokročilém věku se ještě účastnil cvičení a zásahů, když ve vesnici nebo okolí opravdu hořelo. Taťka ve svých představách



zničehonic zatroubil na poplach – uměl to ústy –, a když na něj lidé vyjeveně pohlédli, začal jako nějaký klaun dědu napodobovat. Rozvinul hadici, sedl si na ni jako na koně a uháněl k požáru, hasil dům, kouř mu při tom vletěl do nosu a on se rozkašlal, z chlívku zachránil kozu, která ho vzápětí trkla svými rohy do zadku, protože se ho bála a byla vystrašená. Taťka v té své představě pohybem vyjádřil smysl dědova života a lidé tomu rozuměli. A nejen to. Rozjasnily se jim tváře a už se tolik nemračili, někteří z nich dokonce přestali plakat. Díky taťkovi už nebyla vzpomínka na dědu smutná, ale veselá.

Ve skutečnosti taťka na žádném pohřbu nikdy nic podobného nevyvedl. Opravdu šlo jen o představu chlapce, který se už v dětském věku zabýval takovými myšlenkami. A i když se nikdy nestal klaunem, touha rozveselovat lidi mu zůstala.

Taťka stejně jako já zbožňuje tropické ovoce. Mnohokrát vzpomínal, že to kdysi v Československu představovalo velký problém. Ovoce bylo málo a lidé na něj hodiny čekali v dlouhých frontách. Tehdy měl jako kouzelník dost peněz, ale mandarinky a pomeranče si mohl koupit jen občas, protože se k nám dovážely v omezeném množství. Dneska, když už je v invalidním důchodu a černé myšlenky pravidelně zahání alkoholem, má peněz mnohem míň, a to je přitom tropického ovoce na pultech tolik, že tam hnije. Tohle táta už neřekl nahlas, to dodávám já, protože

kvůli tropickému ovoci bych si dala i koleno vrtat. No, s těmi penězi je to u nás fakt bída. Když se táta vrátil do fabriky, protože o kouzelníky už neměl nikdo zájem, měl pracovní úraz. Dokonce to i vyšetřovali a v té továrně nakonec dospěli k závěru, že došlo k selhání stroje. Že tedy táta není na vině a může dostat odškodnění. Už je to dlouho, co se to stalo, tenkrát jsem tomu ještě úplně nerozuměla, ale později mi docvaklo, že táta už zůstane nezaměstnaný, protože součástka, která z toho stroje odletěla, mu pohmoždila koleno a musel jít na operaci, která nedopadla právě nej-líp. Zkrátka, táta kulhá. A tím, jak kulhá a zatěžuje druhou nohu, začalo ho zlobit i druhé koleno. Jako v zlém snu.

Odškodnění za tátův úraz nebylo bůhvíjaké. Mamka občas utrousí, že ho ve fabrice pěkně odrali, ale taťka obvykle mávne rukou, že se na tohle téma nechce bavit, a radši si jde do obývacího čít noviny. Mně je pak vždycky smutno. Hlavně proto, že taťka není zdravý. A taky proto, že už zdaleka není tak veselý a milý jako dřív. Ještě je mi smutno, že se mamka trápí kvůli penězům. Tátův invalidní důchod nestačí pořádně ani na nájem, nemluvě o tom, že musíme z něčeho žít. Mamka je z toho na nervy a už není nejmladší, jak sama říká. A na stará kolena musí v dlani obracet každé euro. I mamka někdy mívá depku, ale ne tak často jako táta. Ale jednou za čas to na ni přijde, chvíli se zlobí, a potom je zase dobře.

A ještě bych chtěla dodat, že mí rodiče už jsou docela staří. Dřív jsem si takových věcí nevšímala, ani jsem o nich nepřemýšlela, jenže teď už mi je třináct a nejsem padlá na hlavu, abych si nespočetala, že mě naši měli až po čtyřicítce. Popravdě jsem se jich nikdy neptala, proč tak pozdě. Já nevím, asi mi přišlo trapné vyzvídat a přetřásat jejich soukromý život. Tátovi bylo přesně čtyřicet pět a mamce čtyřicet tři. No a dneska jim je o třináct víc, tak si umíte představit, že v porovnání s rodiči mých spolužáků jsou ti moji úplní kmeti. Ale na to kašlu. Občas mě to zamrzí, ale potom si vzpomenu, že jsou dny, kdy jsou naši fajn a je s nimi zábava, a hned mě to přejde.

A pak mě někdy šťve, že si nemůžu koupit, co chci. Teď nemám na mysli nové hadry, do jakých chodí oháknuté moje spolužačky. Mluvím pořád

o tom samém, o tropickém ovoci. Přesně o tom, kterého je na pultech tolik, že tam hnije. Mňam, kdyby mi řekli, že můžu sníst všechno, co se už kazí, jen abych ty pulty udržovala, teda, abych ovoce přebírala a třídila, hned bych k nim šla na brigádu. Jenže je mi teprve třináct, takže na to můžu zapomenout! Naštěstí jsem pak dostala nápad. Vlastně to byl táta, kdo jen tak mimoděk prohodil, že na každou díru se najde záplata a na každé zlo nějaké kouzlo, tudíž se každý problém dá nějak řešit. Ten nápad se mi nejdřív strašně moc líbil. Naprosto jsem se jím nadchla. Ale když jsem o tom uvažovala trochu déle, moje nadšení postupně opadalo, a nakonec jsem si řekla, že je to totální hovadina, úplně bych se ztrapnila.

Ale druhý den mě to chytilo znovu. Ráno je na rozhodování fakt úplně jiné než večer. Tma znamená nerozhodnost, malomyslnost, depku. A světlo právě naopak: veselost, optimismus, chuť do života. Jen co jsem se vzbudila, řekla jsem si, že do toho jdu. A proč taky ne? Spolužáci se pobaví a já budu mít svoje ovoce. Kdo se stydí, málo jídla vidí.

Na předvádění kouzel a triků je nejlepší velká přestávka. Nejenže se každý svačinou div neudává a já získám přehled, s kým se mi vyplatí uzavřít sázku, ale všichni se naprosto happy baví o kdečem, jen aby nemuseli myslet na to, co je nejvíc otravuje: na školu. Upoutat jejich pozornost byla hračka. Na stůl jsem položila láhev od koly a pětieurovou bankovku. V mžiku mě obklopili starší i mladší žáci, dokonce i pár prvňáků, a čekali, co se bude dít.

„Oukej, máte možnost uzavřít se mnou sázku. Kdo vytáhne bankovku zpod láhve, která bude stát hrdlem dolů, a přitom ji neshodí, může si ji nechat. Teda tu bankovku si může nechat, aby to bylo všem jasné.“

„A co musím vsadit, když to chci zkusit?“

Pohlédla jsem na Tužku, dlouhého hubeného deváťáka, a řekla jsem mu, že pokud se chce vsadit, musí na stůl položit tři mandarinky, nebo dva pomeranče, nebo dva banány. Nebo něco podobného ve stejném množství.

„Jenom tohle?“ zdvihl Tužka obočí a za tři minuty byl zpátky se dvěma kiwi.

„Vyhovuje?“ zeptal se mě a bylo na něm vidět, jak se už předem raduje z lehkého nabytých pěti eur. „A co mám teda udělat?“

Otočila jsem láhev hrdlem dolů a položila ji na novoučkou pětieurovku.

„Jak jsem řekla, musíš bankovku vytáhnout tak, aby láhev nespadla.“

Tužka se sehnul ke stolku, jako by se ho chystal operovat. Zadržel dech a jemně položil všechny prsty na bankovku. Mimochodem, nehty měl jako bezdák. Fuj, kdoví, kdy si je naposled stříhal a čistil! Prsty začaly bankovku opatrně tahat. Dívala jsem se na něho s očima vyvalenýma jako moucha Puk. Co to ten kluk dělá? Ale za pár sekund bylo všechno jasné. Tužka se snažil dostat bankovku i s láhví ke kraji stolu. Páni, tak tohle jsem ještě neviděla. Že by to chlapec už zkoušel? Když láhev stála centimetr od hrany stolu a půlka bankovky trčela přes okraj, Tužka se zazubil.

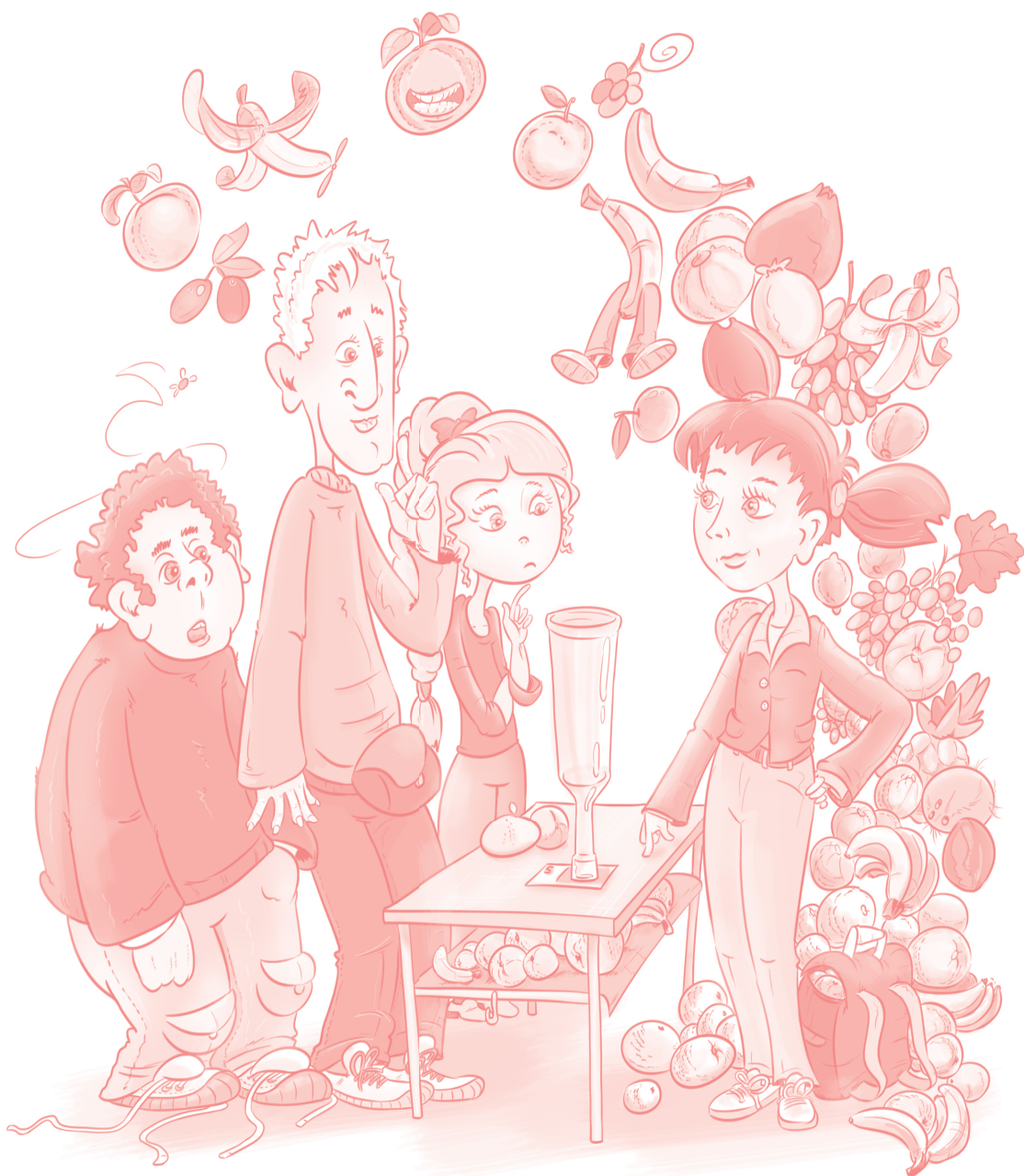
„A teď mrkejte!“

Chytil bankovku mezi palec a ukazovák pravé ruky a silně pětieurovkou škubl. Bylo mi jasné, že se spolehl na efekt prudkého trhnutí, který funguje, když někdo strhává ze stolu ubrus a talíře na něm zůstanou ležet. Jenže hošánek asi zapomněl přemýšlet, protože to, co se čas od času podaří s těžšími a pevně ležícími talíři, nemůže nikdy vyjít s láhví otočenou hrdlem dolů. A protože jsem tušila, jak to celé dopadne, nedělalo mi problém láhev, která v příští chvíli padala k zemi, chytit. Všichni hlasitě vydechli. Někteří mi za ten rychlý reflex i zatleskali a já jsem se širokým úsměvem na rtech dvakrát mírně uklonila.

„No, jen se neteš, holčinko. Jsem zvědavý, jestli to dáš, nebo tu jen tak machruješ...“

„Jasně, že to dám,“ odpověděla jsem bez zaváhání. „Ale dřív, než to udělám, se chci zeptat, jestli je tu ještě někdo, kdo si to chce vyzkoušet.“

Přihlásila se Monča z osmé B, neskutečně namyšlená fiflena, kterou papínek denně vozí do školy mercedesem a ona z něj pokaždé vystoupí v jiném značkovém ohozu.



„Já to chci zkusit. Viděla jsem v televizi, jak se to dělá. Nemáš šanci,“ chvástala se a pokyvovala při tom hlavou s pohledem upřeným na svoje dvě kámošky. „Holky, dám to?“

Obě souhlasně přikyvovaly, ale Monče se to zdálo málo.

„Chci to slyšet! Holky, dám to?“

„Dáš, dáš...“ křičely Mončiny kámošky tak hlasitě, až přiběhla paní učitelka Chrobáková, stará panna, které nikdo neřekl jinak než Kudlanka, protože se o ní vědělo, že chlapi od ní prchají, sotva zjistí, s kým mají co do činění.

„Co je to tu? Proč tak křičíte?“ vyštěkla na nás.

„Marťa nám tu předvádí kouzlo, paní učitelko, neděláme nic špatného.“

Když Kudlanka usoudila, že se nic závažného neděje, jenom se ušklíbala a upřela pohled na displej mobilu, aby si dočetla esemesku. Pak odkráčela a kašlala na nás.

Monča si dřepala ke stolku a palci i ukazováčky obou rukou začala bankovku smotávat jako malý koberec.

„Počkat, počkat. Ještě jsi mi neřekla, co vsadíš...“ připomněla jsem jí podmínky sázky.

Monča pohlédla na Andy a pokynula jí, aby na stůl položila svoji svačinu. Andy zvedla sáček s hroznovým vínem, ale dřív než mi ho odevzdala, uštípla z velkého hroznu dvě bobule a rychle si je nacpala do pusy.

„Spokojená?“

Mlčky jsem přikývla a Monča pokračovala v rolování bankovky. Do tří sekund láhev spadla a bylo po parádě. Na chodbě to zašumělo zklamáním.

„K čertu!“ sykla Monča a narovнала se. „To nejde, láhev má úzké hrdlo, to se fakt nedá...“

Koukla na kámošky, které svorně přitakávaly.

„Nedá. To bude nějaký podvod. Marťa si tady z toho dělá ovocný trh. Ať nám to ukáže, když je tak chytrá...“

Vyzvala jsem další, jestli se vsadí, a přihlásili se ještě tři, takže na stolku jsem měla nejmíň dvě kila ovoce. Páni, tolik jsem ho dostala naposled na Mikuláše, když jsem byla malá.

Do konce velké přestávky zbývalo sotva pět minut.

„Pořádně se dívejte,“ pronesla jsem jako velký mág před obecenstvem v Monte Carlu. „Teď spatříte, co jste ještě nespatriili. Šikovnost a rychlost mých rukou vám vyrazí dech...“

„Tak už to nenatahuj, Čápice,“ vykřikl Tužka a všichni se začali chechtat.

Zle jsem na něj pohlédla a chtěla jsem mu kydnout něco pepného do ksichtu, ale pak jsem si to rozmyslela. Musím se soustředit, musím se koncentrovat, říkala jsem si a zhluboka jsem se nadechla. Pak jsem si sedla na bobek ke stolku, dlaní jsem do něj jemně bouchla a rychlým pohybem ruky jsem zpod láhve vytáhla bankovku. Všichni, co stáli okolo, se nestihli ani pořádně nadechnout a bylo po sázce. Někteří, hlavně ti menší, mi zatleskali, ti starší oceňovali můj výkon slovy: „Paráda... super... zkusíme to?“ No a ti, kteří prohráli, mleli něco o podvodu a neférovosti, protože jsem jim prý zatajila, že mohou praštit do stolu. Co jsem jim na to měla říct? Jen to, ať si trhnou nohou! Trik je trik, protože vždy je za tím nějaká finta. Jenže jak je jednou někdo zabeđený, je s ním těžká řeč.

Vzala jsem si ovoce, a protože už zvonilo, odebrala jsem se do třídy. S jakým pocitem? Jednoznačně skvělým. Kiwi, pomeranče, mandarinky, banány a hrozny budu jíst nejmíň tři dny. Jen mě štve, že mi všichni pořád przní jméno. Jako by snad Čáková bylo kdovíjak směšné!

III.

Historika o dlouhém nose

Naši deváťáci jsou jako tlupa goril: velcí, sebevědomí, ukřičení a... páchnou. I tátu někdy cítím, hlavně když dělá něco, při čem se potí, ale jen co to dokončí, jde do koupelny a osprchuje se. A pak je to v poho. Naši nejstarší kluci, výkvět školy, se buď nesprchují, nebo se sprchují málo, nebo se nadměrně potí, protože jejich gorilí zápach je zaručeně cítit v okruhu aspoň dvaceti metrů. Fuj!

Jenže jejich odporný pot je jedna věc a kouzlo osobnosti druhá. Abych byla přesná, možná všichni nejsou až tak okouzlující, ale když už jsem tohle slovní spojení použila, měla jsem na mysli především Stánu, kterému všichni ve škole říkají Stanley. Kluka, který je nejen vysoký, blondatý a vysportovaný, ale navíc má tak modré oči, že když se na člověka podívá, zamrazí ho až pod lopatkami. Stanley se na mě jednou takhle podíval po vyučování u šaten. Na někoho čekal a já jsem si právě obula tenisky a chystala jsem se vypadnout ze školy.

„Musím přiznat, že to tvoje kouzlo se zmizelou mincí bylo super... Jak jsi to udělala?“

Stanley mi připomněl moje vánoční vystoupení na školním večírku, který se konal před několika měsíci. Šerif poprvé v dějinách školy povolil starším žákům diskotéku v tělocvičně a mně pár kouzel, aby akce nebyla jen o hopsání, ale i o nějaké kultuře. Teda, aspoň takhle se prý šerif vyjádřil... Kdoví. Ale Stanleyho evidentně zaujalo právě zmizení mince, když si ho zapamatoval a připomněl mi ho po tak dlouhé době.

Pohlédla jsem na něj a chvíli jsem si myslela, že umřu. Šťěstím. Stanley mě pochválil, řekl mi, že to bylo super...

„Umím i lepší kouzla,“ odpověděla jsem mu podivně změněným hlasem. Zvuky, co mi vycházely z krku, jako by ani nepatřily mně. Tak byly cizí a skřípavé. Spíš by se hodily ke slepici.

„A máš nějaké i na nos?“ položil mi nečekanou otázku a já jsem najednou nevěděla, jestli si ze mě utahuje, nebo to myslí vážně.

„Prosím?“

„No, jestli bys mi nějakým svým kouzlem neuměla zmenšit nos. Nevidíš, jaký ho mám?“

Zírala jsem na něj jako tele na nová vrata. A připouštím, že i s otevřenou pusou. Mamka mě často napomíná, ať si na to dávám pozor, že vždycky, když mě něco překvapí, nebo když někoho soustředěně poslouchám, zapomínám zavřít chleběrnu. Takhle to mamka samozřejmě neřekne, ona řekne ústa. „Nezapomeň na ústa, Marťo, už jsi velká holka, budou se ti smát!“

„Normální. Máš úplně normální nos, si myslím...“

Stanley se smutně usmál a kývl mi na pozdrav.

Moc mě mrzelo, že neznám žádné kouzlo na zmenšení nosu. Ve chvíli, kdy se Stanley otočil a odcházel, bych nejradši vykřikla: „Bylo by tu jedno řešení...“ A Stanley by se zastavil a dal by se se mnou do řeči. A já bych mu řekla, že indiánský kmen Mačigengů dokáže neuvěřitelné věci, a proto není pochyb, že by jejich šaman bez problémů zvládl zmenšit i nos.

Jenže jsem se na nic nezmohla. Vykládat Stanleyemu o Mačigenzích mi přišlo trapné, ještě by se mi vysmál. Když jsem vycházela ze školy, tisíce slunečních paprsků brzkého odpoledne mě zabalily do hřejivé deky. Svlékla jsem si svetr a zůstala jen v tričku. V nedalekém parčíku, kde pobíhaly nějaké děti, jsem na trávníku spatřila tři kluky a pod nimi dalšího. Smáli se, vesele pokřikovali, a tak jsem jim nevěnovala pozornost, očividně nešlo o nic vážného. Po chvíli se postavili a jeden z nich podával ruku i tomu, na kterém leželi.

Byl to Stanley. Ruku svého spolužáka odmítl a vstal sám.

„Debilové! Málem jste mi ho utrhli...“



Stanley měl nos červený jako cirkusový klaun. Sebral tašku a bez pozdravu zmizel. Takže takhle se věci mají, blesklo mi hlavou. Ti tři se baví tím, že Stanleyemu vytahují nos, aby byl ještě větší. Ale proč? Co je to za hloupou zábavu, vytahovat někomu nos? Tak to teda ne! pomyslela jsem si.

„Čau, pánové,“ popošla jsem k těm třem a zkoušela jsem s nimi vyjednávat. „Mám pro vás jeden návrh. Co takhle se o něco vsadit?“

Fífa, Máca a Mimoň na mě celí zaskočení vyvalili oči. Ale jen na okamžik, pak okamžitě zareagovali.

„A jakou sázku máš na mysli?“ ušklíbl se Fífa, kluk s rukama až po kolena.

Vytáhla jsem z peněženky dvoueurovku a položila jsem si ji na předloktí.

„Podívejte, takhle zvednete loket nahoru a položíte si na něj minci. Potom trhnete rukou tak, abyste padající dvoueurovku chytili. Když se vám aspoň jeden ze tří pokusů podaří, vyhráváte deset eur.“

„A když minci nechytíme?“

Nadechla jsem se a rychle jsem odpověděla, jako bych se bála, že to ze sebe nedostanu:

„Přestanete Stanleyemu vytahovat nos.“

Kluci se rozřehtali. Tenhle druh mučení je zjevně bavil a byli z něj úplně happy. Vzápětí na sebe rozpačitě pohlédli. Zdálo se, že je moje výzva přece jen vyhecovala.

„Oukej,“ zahuhlal Máca, nejzavalitější z nich. „Jdu první.“

Položil si dvoueurovku na předloktí, hodil okem po svých kumpánech a bez otálení škubl rukou, aby bylo všem jasné, že je muž činu a minci chytí levou zadní! Houby s octem chytil, mince spadla kamsi do trávy. Ještě že jsem ji zahlédla, protože kluci se Mácovi, kdo ví proč, řehtali a vůbec nedávali pozor. Máca stál na trávníku a tvářil se, že se nic neděje.

„Teď to dám, dívejte.“

Jenomže to nedal ani na druhý ani na třetí pokus a následoval Mimoň, kluk, který byl jako zpomalený film a furt mimo. Teda mimo veškeré dění

a celá škola si z něho utahovala. Jenže ani Mimoňovi se nedařilo podle jeho představ.

„Si tu z nás mladá dělá prču.“

„Co by! Jen je třeba to umět,“ šklebil se Fífa a položil si minci na předloktí. „Teď dávejte bacha!“

Fífa neměl nejhorší pokusy. Bylo vidět, že kdyby trénoval, asi by se mu to podařilo. Jenže bez tréninku neměl šanci.

„Tak se ukaž,“ zamumlal Máca, a když bezděčně otevřel pusku dokořán, odhalil svůj horní špičák, který nejen že rostl mnohem výš než ostatní zuby, ale byl i mnohem větší. Byl to jeho pověstný kel, jak mu podle něj ve škole říkali, a Máca se za něj dost styděl.

Položila jsem si minci na předloktí. Na okamžik jsem pocítila něco jako strach. Ne kvůli možné ztrátě deseti eur, spíš mě znervózňovala představa, že se mi v sázce nepodaří vybojovat Stanleyho nos. Když se mi to ale povede, budu mu moct říct: „Stanley, zařídila jsem to, znám kouzlo na tvůj nos a už jsem ho použila.“ Zadržela jsem dech a švihla jsem rukou. Mince spolehlivě skončila v dlani. Paráda, mám to! Pomyslela jsem si. Kluci ani nehlesli. Jako by nevěřili vlastním očím. Nekomentovala jsem to, tenhle trik jsem nedělala pro publikum, které je třeba pobavit. Děkala jsem ho pro Stanleyho. Nos se mu sice nezmenší, ale aspoň už neporoste!

I když jsem nemusela, poslechla jsem výzvu kluků, abych svůj pokus zopakovala, protože ten první prý mohl být náhoda.

„Žertujete? Tu minci chytím kdykoliv, třeba o půlnoci, když se mi bude chtít,“ provokovala jsem je.

Kluci se ušklíbli a čekali, co udělám.

Moje ruka vystřelila jako při úderu karatisty s černým páskem a bleskurychlým pohybem jsem všechny pochybnosti o nějaké šťastné náhodě vyvrátila.

„Tak jo, vyhrála jsi,“ prohlásil Fífa a kývl na spolužáky, že padají pryč.

„Ty vole, to jako že už nebudeme Stanleymu vytahovat frňák?“ koulel Mimoň očima. „Vždyť to byla psina, nebo ne?“

Hodila jsem si batoh na záda a hrdě jsem odpulula domů v naději, že kluci dodrží slib a Stanley se jednou dozví, že kouzlo zaúčinkovalo a on mi za to bude do smrti vděčný.

Jenže představy jsou jedna věc a běžná realita věc druhá. Příští den mě Stanley o velké přestávce vyhledal a zamračeně ke mně přistoupil:

„O nic jsem se tě neprosil! Kašlu na tvoje kouzla, jen jsi mě ztrapnila...“

Když jsem ho poslouchala, překvapením jsem určitě zapomněla zavřít pusu. „Marťo, ústa, ústa!“ slyšela jsem v duchu mamku a bezděčně jsem sevřela rty.

„Co blázníš? Vzpamatuj se! Byla to jen sázka, chtěla jsem...“

„No, co jsi chtěla?“

Vyvalila jsem na něj oči. Až teď mi docvaklo, že na mě útočí, že místo aby mi poděkoval, mi nadává.

„Chtěla jsem se před nimi vytáhnout,“ lhala jsem zoufale. „Aby viděli, jak jsem dobrá! Tvůj nos byla jen záminka. Snad si nemyslíš, že mi na něm záleží. Na tvůj nos kašlu. A na tebe taky, Pinocchio!“

Otočila jsem se na patě a rychle jsem padala pryč, aby Stanley neviděl, že mám pláč na krajíčku. Jak jsem říkala, že naši devátáci smrdí jako gorily, Stanley ten den přímo božsky voněl. Se slzami v očích jsem přemýšlela, jestli si ten parfém dal jen tak kvůli nějaké holce, nebo snad kvůli mně... Kvůli mně? Kvůli nějaké sedmačce, které ještě nedávno teklo mléko po bradě? Vzpamatuj se, holka, vzpamatuj se! Hlavou mi vířily všelijaké myšlenky. Skákaly jedna přes druhou a neodbytně se mi vkrádaly do mysli. V té pro mě strašné a nepříjemné chvíli jsem si uvědomovala, že jim chybí jakákoliv logika, že jsou zmatené a naprosto zcestné!

A co teď? Jako by se mi zhroutil svět. Chtěla jsem pomoci klukovi, který se mi líbí, a on mi za to vynadá. Lomcovalo mnou rozčarování a taky nejistota, hněv a zuřivost. Ještě nedávno jsem byla přesvědčená, že jedna a jedna jsou dvě, bílá je vždycky bílá a černá je vždycky černá. Moje podezření, že život je mnohem komplikovanější a náročnější, než jsem si

jako dítě myslela, se sice začalo potvrzovat už dřív, ale že to bude až tak děsivé, to jsem fakt netušila!

Chtěla jsem zajít za tatškou a zeptat se ho, jestli existuje kouzlo i na něco tak složitého. Vůbec bych to nemyslela ironicky, ale upřímně... Toužila jsem po dobré radě, po malém povzbuzení. Sama jsem byla překvapená, že jdu za ním, a ne za mamkou. V koutku duše jsem asi fakt věřila, že dobrý kouzelník dokáže všechno! Jenže když jsem se vrátila ze školy, měl táta zase depku a byl naložený v borovičce. A tehdy jsem definitivně pochopila, že táta, i přesto, že byl nejlepším kouzelníkem na světě, mi s mým problémem nepomůže. Vždyť si, chudák, neumí poradit ani s tím svým. Tečka, konec, amen, tma!

IV.

Historika o mých stařečcích

Se stařečky v domovech důchodců jsem se skamarádila velmi rychle. Je pravda, že když jsem za nimi šla poprvé, trochu jsem se bála, ale ne jejich vrásek, zkřivených zad nebo vypadaných zubů. Měla jsem obavy spíš z toho, jestli se jim bude moje vystoupení líbit... Ostatně, moji rodiče jsou už taky trochu staří, tak proč bych se měla bát nějakých babiček a dědečků?

Nápad vydělat si pár eur mi vnukla Kudlanka, teda paní učitelka Chrobáková. Nedávno za mnou přišla do třídy a zeptala se mě, jestli bych neměla zájem trochu rozveselit seniory.

„Rozveselit seniory?“ zareagovala jsem překvapeně.

„Mám jednu kamarádku v domově důchodců. Je taky učitelka, tedy bývalá, a minule, když jsem ji byla navštívit, říkala mi, jak velkou radost mají z každé návštěvy, která je přijde pobavit. Už tam prý měli zpěváky, tanečníky, dokonce i herce, který jim recitoval. Ale kouzelníka ani jednoho. Nechtěla bys to zkusit?“

A tak jsem šla. S malou dušičkou. Hlavou mi táhlo, že důchodci jsou přece jen jiné publikum než děti, jejich rodiče nebo učitelé. Fakt jsem netušila, co od nich můžu čekat. Vidina vlastního mobilu s internetem však byla příliš lákavá. Řekla jsem si, že na tom musím zamakat, že už musím konečně něco udělat, abych si na netu mohla v klidu prohlédnout nějaká nová kouzla a triky... Nemluvě o tom, že se ve třídě zbavím poznámek typu: Marťo, kdy si konečně dáme chat, Marťo, ta kouzla sis vygooglila?, Marťo, nemám tě v mobilu, proč jsi tak nedostupná? Oni dobře vědí, že na počítač chodím jen ve škole, že si s nikým netelefonuju, že nechatuju, že nemám svoje konto na Facebooku, ani na Twitteru. Už jako třeačka jsem s tím měla problém. Styděla jsem se, že nemám vlastní mobil. Všichni mí

spolužáci ho měli, o přestávce si s ním hráli, vytahovali se, kdo má jakou značku, jaký typ... Občas se mě na to někdo zeptal, ale pokaždé jsem to zahrála do autu. A chvilku byl klid. Teda, aspoň jsem si myslela, že mi dali pokoj, že se na tohle téma už nemusím vyjadřovat, ale možná se mi za zády posmívali, možná mě pomlouvali, kdoví... Čím jsme ale byli starší, tím častěji a nepříjemněji se do mě začali navážet, a já jsem nevěděla, co s tím mám dělat. Dokonce jsem si několikrát pobřečela, ale pak mě to přešlo. Myslím, že jsem se s tím poměrně rychle dokázala vyrovnat. Jako bych se zatvrdila, a čím byli spolužáci hloupější, tím jsem byla odolnější. S našima jsem se o těchhle věcech ani nemusela bavit. Uvědomovala jsem si, že jeden mobil v rodině nám musí stačit a basta! Ale teď mám šanci, spadla mi přímo z nebe. Teda, prostřednictvím Kudlanky. A nejen u stařečků v Silvánské ulici, protože zprávy o šikovné kouzelnici jménem Marta se najednou rozkřikly, a začala jsem být zvaná i do jiných podobných zařízení. Prostě super.

Večer před vystoupením v Silvánské ulici jsem opravdu pečlivě zvažovala, jaká kouzla předvedu, abych snad staroušky nevylekala a nezpůsobila jim nějaké zdravotní problémy. Představila jsem si totiž, že předvádím trik s polykáním žízaly a nějaký děda, který sedí přede mnou, najednou omdlí a umře, protože žízala v mém krku mu sevře srdce tak silně, až přestane bít. Ta představa byla přímo děsivá. Tohle se v žádném případě nesmí stát! Nejen, že zabít někoho je hrozné, ale navíc bych měla po kariéře... Určitě by se to rozkřiklo a lidi by o mně říkali to je ta mrcha, co odrovnala toho chudáka... Normálně při jejím vystoupení zhebnul, protože si přímo před ním cpala hada do krku! Hrůza! Ta představa mě děsila...

Když jsem vešla do velké klubovny domova důchodců v Silvánské ulici, uvědomila jsem si několik věcí najednou: že sál je plný k prasknutí, že je v něm vydýchaný vzduch a že mi srdce vzrušením bije jako zvon. Postavila jsem se před staroušky a kulturní referentka, která přišla se mnou, mě v tu ránu hodila do vody. Teda ne doopravdy, jen se moc nenamáhala mi pomoci. Jenom řekla, že se jmenuji Martina Čáповá, jsem kouzelnice, přišla jsem jim něco předvést a ona věří, že společně strávíme příjemný

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.